

A Kúria a dr. Koczka Judit ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Juhász István ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezményei iránt a Gyulai Munkaügyi Bíróságnál 3.M.264/2011. szám alatt megindított és másodfokon a Békés Megyei Bíróság 3.Mf.25.566/2011/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2013. április 3. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Békés Megyei Bíróság 3.Mf.25.566/2011/5. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 25.000 (huszonötezer) forint és 6.750 (hatezer-hétszázötven) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

A felperes keresete a munkáltatói rendes felmondás hatályon kívül helyezésére, eredeti munkakörbe történő visszahelyezésére irányult. A Gyulai Munkaügyi Bíróság 3.M.264/2011/3. számú ítéletében megállapította, hogy az alperes 2011. május 2-án kelt rendes felmondása jogellenes, a felperes munkaviszonya a jogellenes megszüntetést megállapító ítéleti rendelkezés jogerőre emelkedése napján szűnik meg. Kötelezte az alperest a felperes javára a jogellenes munkaviszony megszüntetés címén 995.555 forint és 80.000 forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2004. május 11-étől menetjegy-ellenőrként állt az alperes alkalmazásában. Az alperes 2011. május 2-án kelt felmondással 2011. június 16-ára a felperes munkaviszonyát megszüntette létszámcsökkentésre hivatkozással. A felmondást munkáltatói jogkör-gyakorlóként G.T. személyszállítási igazgató írta alá.

A munkaügyi bíróság megállapította, hogy a felmondás az Mt. 74. § (2) bekezdés alapján érvénytelen figyelemmel a Gt. 28. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Álláspontja szerint a létesítő okiratban lehet munkáltatói jogkör gyakorlásával munkavállalót felruházni, illetve a társaság legfőbb szerve teheti ezt meg. A társaság más szerve, így a vezető tisztségviselő erre nem jogosult. A közgyűlési határozat az alperes személyszállítási igazgatójára egyértelműen nem osztotta ki a munkáltatói jogkört, hanem e lehetőséget vezérigazgatói jogkörbe utalta. Megállapította továbbá, hogy az alperes a létszámcsökkentést dokumentumokkal igazolta, ezért mellőzte az Mt. 100. § (1) bekezdésén alapuló továbbfoglalkoztatás elrendelését az Mt. 100. § (2) bekezdés alapján. Az Mt. 100. § (4) bekezdésre tekintettel öt havi átlagkeresetnek megfelelő kárátalány

megfizetésére kötelezte az alperest. Az alperes fellebbezése folytán eljáró Békés Megyei Bíróság 3.Mf.25.566/2011/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett részében az ítéletet megváltoztatta és a keresetet teljes egészében elutasította. Mellőzte az alperes perköltségben és illetékben való marasztalását. Kötelezte a felperest az alperes javára perköltség megfizetésére megállapítva, hogy az elsőfokú és a fellebbezési illeték az állam terhén marad. A megyei bíróság rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság az ügyben szükséges bizonyítási eljárás lefolytatását követően a tényállást helyesen állapította meg. Ugyanakkor a fellebbezési szakban az alperes csatolta a 2010. december 16-ára összehívott közgyűlés meghívóját, illetőleg a közgyűlési határozatot, amelyben a közgyűlés - módosítva az alperes SzMSz-ét - munkáltatói jogkörrel ruházta fel a személyszállítási igazgatót is. Az okirati bizonyíték, amely a munkáltatói jogkör átruházásáról szólt, az alperesi gazdálkodó szervezet legfőbb szervétől származott, és közvetlenül delegálta a Gt. 28. §-ában foglalt rendelkezéseknek megfelelően a munkáltatói jogkör gyakorlását a személyszállítási igazgatóra. Ez a a Gt. 28. §-ában foglalt rendelkezéseknek megfelelt. A delegálásnál nem feltétel, hogy név szerint az a természetes személyt nevezzék meg, aki a munkáltatói jogkört gyakorolja, elégséges a munkakör megjelölése.

Alapvetően ítélte a Pp. 235. § (1) bekezdésére történő felperesi hivatkozást. E jogszabály utolsó fordulata ugyanis kifejezetten akként rendelkezik, hogy a fellebbezésben új tény állítására, új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul. Ezért értékelhette bizonyítékként a másodfokú bíróság a fellebbezésben csatolt közgyűlési határozatot. A munkáltatói rendes felmondás indokolása valós, világos és okszerű volt, hiszen a csatolt okirati bizonyítékok igazolják, hogy a személyszállítás területén a vezérigazgató két fő létszámcsökkentést rendelt el. A munkáltató szabadon dönthetett arról, hogy e döntés végrehajtásaként mely munkavállaló jogviszonyát szünteti meg, és hogy a gazdálkodó szervezet működését milyen módon tudja gazdaságosan megoldani, ezért nem volt vizsgálható a J. Kft. alperesi tevékenységbe történő bevonása. A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hivatkozása szerint a megyei bíróság tévesen alkalmazta a Gt. 28. §-át. Álláspontja szerint a munkáltatói jogkör átruházása során a jogosult személyt névvel és cím megadásával kell megjelölni. A másodfokú bíróság helytelenül alkalmazta a Pp. 235. § (1) bekezdés utolsó mondatát, ezért nem vehette volna figyelembe a fellebbezési eljárásban becsatolt közgyűlési határozatot. Akkor van helye az elsőfokú eljárás során már rendelkezésre állt bizonyíték utólagos csatolásának, ha a Pp. 3. § (3) bekezdés szerinti tájékoztatás a

bíróság részéről nem történt meg (EH.1967.és 1728.). Az alperes a peres eljárás elsőfokú szakaszában is tudta, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlásának átruházása tekintetében őt terheli a bizonyítás. Az akkor csatolt határozat alkalmatlan volt a munkáltatói jogkör átruházásának bizonyítására. A Pp. 235. § (1) bekezdése helyes értelmezésekor az ítélet jogszabálysértő jellege csak olyan eljárási hiba miatt állapítható meg, amely már az ítélet meghozatalakor is fennállt. A jelen perben az elsőfokú ítélet eljárási értelemben nem volt jogsértő, mert az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján helyes álláspontot foglalt el törvényes eljárás keretében. Hivatkozása szerint a felmondási ok általános megjelölése miatt a felmondás nem felel meg a világos indokolás követelményének figyelemmel a BH.2009.25. számú eseti döntésre. Az alperes egymondatos indoklásából nem derül ki, hogy milyen gazdasági célszerűség motiválta a létszámcsökkentés elhatározásakor (BH.2001.395.). Álláspontja szerint a létszámcsökkentésnek az oki megjelölése nem elegendő, szükséges a gazdasági célszerűség vagy kényszerűség megjelölése is, amely a létszámcsökkentést szükségessé teszi. Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását és a felperes felülvizsgálati eljárási költségben marasztalását kérte. A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felperes a felmondás jogellenességét elsősorban arra hivatkozva állította, hogy az nem a munkáltatói jogkör- gyakorlótól származott, ezért az Mt. 74. § (2) bekezdésébe ütközés miatt az intézkedés érvénytelen.

Az elsőfokú bíróság a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 28. § (1) és (2) bekezdése értelmezésével az elsőfokú eljárásban csatolt 40/2010.(XII.16.) számú közgyűlési határozat alapján a felperes ezen érvelését elfogadta.

Az alperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a Gt. 28. § (2) bekezdésének megfelelően az alperes közgyűlése a közgyűlési határozattal a vezérigazgatót jogszerűen hatalmazta fel munkáltatói jogkörének az SzMSz-ben rögzítettek szerinti átruházására. Fellebbezéséhez csatolta az SzMSz-t e körben módosító közgyűlési határozatot. A másodfokú bíróság ezen utóbbi közgyűlési határozatot is értékelve vont le azon jogkövetkeztetését, hogy az alperes részéről a felperes felmondását a munkáltatói jogkörrel rendelkező személyszállítási igazgató jogszerűen adta ki.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében alappal hivatkozott a Pp. 235. § (1) bekezdésének a megsértésére, mivel a fellebbezési eljárásban ezen új bizonyítéknak, a közgyűlési határozat csatolására az alperesnek már nem volt lehetősége. A bizonyítékkal ugyanis nem az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására, hanem a rendes felmondás törvénynek megfelelőségére tett nyilatkozatot (BH.2009.25.). A másodfokú bíróság azonban e bizonyíték figyelmen kívül hagyása mellett is érdemben helytállóan foglalt állást a felmondás jogszerűségéről. A csatolt közgyűlési határozatban a közgyűlés felhatalmazta az

alperes vezérigazgatóját arra, hogy az őt megillető munkáltatói jogkört az SzMSz-ben rögzítettek szerint átruházhassa a vezérigazgató-helyettesre, a műszaki és járműfenntartási igazgatóra, a személyszállítási igazgatóra, gazdasági igazgatóra, a humánpolitikai igazgatóra, a személyszállítási üzemvezetőkre, a műszaki üzem vezetőire, osztályvezetőkre és a titkárság vezetőire. Ez a rendelkezés megfelelt a Gt. 28. § (2) bekezdésében foglaltaknak. A munkáltatói jogkör átruházására a társasági szerződés (alapszabály) vagy a társaság legfőbb szervének erre vonatkozó rendelkezése alapján sor kerülhet (Mfv.I.10.427/2011/7.). A közgyűlési határozat is tartalmazza a közgyűlés felhatalmazását arra, hogy a vezérigazgató a munkáltatói jogkörét delegálja, és felsorolja az így munkáltatói jogkör gyakorlásra jogosultakat a munkakör megjelölésével. Téves a felperes érvelése, hogy a munkáltatói jogok gyakorlása tekintetében konkrét személy- és lakcím szerinti megjelölést kell az átruházásnak tartalmaznia. Ezt a bírói gyakorlat nem követeli meg (Mfv.I.10.427/2011/7.).

A munkáltatói jogkör átruházásának lehetőségét biztosító közgyűlési határozat jogszerűségét nem érinti, hogy a közgyűlés az SzMSz-t módosítva szintén felsorolja a munkáltatói jogkörgyakorlásra jogosult vezetői munkaköröket, melyek megegyeznek a közgyűlési határozatban megjelöltekkel. Alaptalanul állította a felperes, hogy a munkáltatói felmondás indokolása nem volt világos, nem felelt meg az e körben kialakult bírói gyakorlatnak. A rendes felmondás a jogszabályban előírt világos indokolás követelményének megfelel, ha megjelöli azt a tényt, körülményt, amelyre az intézkedést a munkáltató alapította és abból - függetlenül attól, hogy azt összefoglalóan vagy részletezően határozta meg - megállapítható, hogy miért nincs szükség a továbbiakban a munkavállaló munkájára (MK. 95. számú állásfoglalás).

Az alperes intézkedésének indokolása szerint a munkaviszony megszüntetésére azért került sor, mert az alperes közgyűlése határozatával jóváhagyott létszámterv végrehajtására kiadott vezérigazgatói rendelkezés alapján létszámcsökkentésre került sor. Az alperes felmondása tehát tartalmazza az ok összefoglaló megjelölését (létszámcsökkentés), amelyből okszerűen következett a felperes munkaviszonyának a megszüntetése. Miután az MK. 95. számú állásfoglalás I. b) pontja szerint a munkaügyi jogvita keretein kívül esnek a munkáltató gazdálkodása körébe tartozó célszerűségi kérdések, ezért a munkáltató működési körébe tartozó felmondási okokhoz vezető körülményeket az intézkedésének nem szükséges tartalmaznia. Ezzel a következetes bírói gyakorlattal ellentétes jogkövetkeztetés nem vonható le a felperes által a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott eseti döntésekből sem. A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdés alapján hatályában fenntartotta. Kötelezte a felperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján az alperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére. Megállapította a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. § alapján, hogy a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték a

pervesztes felperes munkavállalói költségkedvezményére tekintettel az állam terhén maradt.

Budapest, 2013. április 3.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelélül:Nné tisztviselő